

А. П. Чеховъ.

Върата въ човѣка

Въ едно малко градче дошълъ отъ нѣкжде и се заседналъ възстаръ и не особено хубавъ човѣкъ, Томсонъ или Уйлсонъ по име, — се едно. Работата му била да лѣкува хората. Той билъ всѣкога мраченъ и затворенъ, и говорѣлъ само по работа. Никжде не ходѣлъ по гости, нито пъкъ се сближавалъ съ нѣкого, а живѣлъ като отшелникъ. Защото той билъ ученъ, а по онова време ученитѣ не приличали на обикновенитѣ люде. Тѣ прекарвали дни и нощи да размислятъ, да четатъ и да лѣкуватъ, а на всичко друго гледали като на празна работа и нѣмали време да вършатъ или говорятъ излишни нѣща. Населението отлично разбирало това и се мжчело да му не додѣва съ своитѣ посещения и праздни приказки. То се радвало твърде много, че най-после Богъ ги сподобилъ съ човѣкъ, който умѣлъ да лѣкува и се гордѣели, че въ тѣхния градецъ живѣе такъвъ бележитъ лѣкаръ.

— Той всичко знае, — думали тѣ за него.

Но това не стигало. Тѣ трѣбвало да прибавятъ и още: „той обича всички!“ Тоя ученъ човѣкъ ималъ чудно ангелско сърдце. Както и да е, но жителитѣ на града му били чужди, не му били свои и сѣ пакъ ги обичалъ като деца и не жалилъ